

Виставка студентських робіт до дня народження Грінченка

В Інституті мистецтв стало вже традицією проведення щорічних виставок студентських робіт до дня народження Бориса Дмитровича Грінченка. Так у рамках Грінченківської декади 04 грудня 2015 р. в Інституті мистецтв відкрилась виставка студентських робіт на тему: "Образ Бориса Грінченка очима дизайнерів".

Виставку відкривали: директор Інституту мистецтв Бацак К. Ю., заступник директора з науково-методичної та навчальної роботи Таранник А.О., доценти кафедри дизайну Васильківська О.І., Крижанівський О.А., Руденченко А.А., старший викладач кафедри дизайну Поліщук А.А., викладач кафедри дизайну Зайцева В.І.

На виставці представлені ілюстрації до творів Бориса Грінченка виконані студентами 2 курсу спеціальності "Дизайн". Серед них ілюстрації до творів: "Вовки", "Горобці та кіт", "Жаби", "Їжак та дуб", "Осли і слони", "Осли на Парнасі", "Сорока".

Студенти-магістранти на виставку представили образ Бориса Грінченка виконаного в різних графічних техніках.

ВОВКИ

І сповістити їх поспівовили.
Що оковля братерство і любов
І воля даниа зном!
Оч' у лісу зараз всі майнули...
Біжить швидко на широкість
Насеред стегу до Овця.
А Вовки тільки руготі їх почули
І тільки уздріли Вовка.—
Як дремує до пастухів!
Аж куряву знали гусюю,
Неважність бовниша тасю,
Обуривсь Вовка, і лютий гнів
Біло йому граю обкомів:
«Дав он вони як халатки
За все, що ми для їх робили!

Держи, хатай, лоні!
Всіх, не жалючі, катуй і рви!..»
«Ех, Вовчки! Зостались ви Вовками!»

Овсяна Олена
Дзб-1-14-4.од

Хохлова Ганна
ДЗБ-1-15-2.Од

Трофимович Данил
ДМ 1-15-2-02

Борис Гринченко
1863—1910

Морозовичев
ДМ 1-15-2-02

Лисовенко Роман
ДЗМ-1-15-2.0д

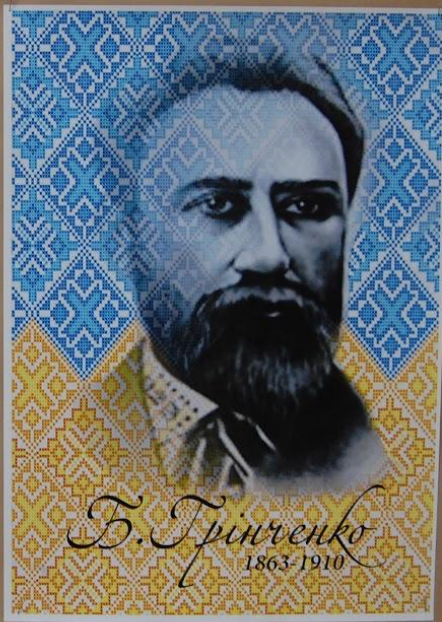

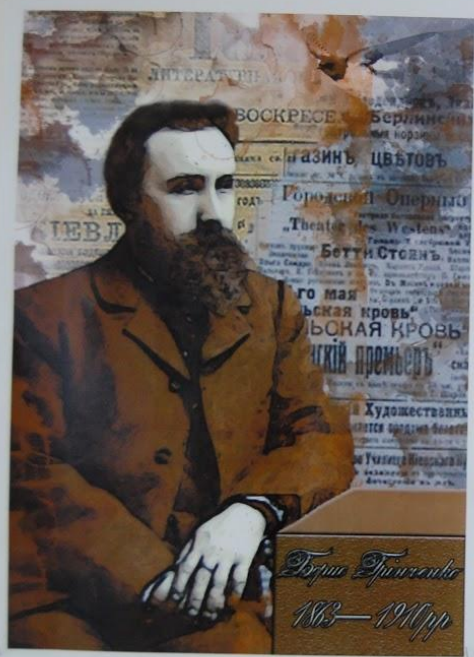

Людмила Роман
ДІМ-1-15-1-04

Тетяна Степаненко
ДІМ-1-15-2-04

Анастася Ротчица
ДІМ-1-15-2-0

Світлана Неводна

Проект Олександра
ДМ-1-15-2-04

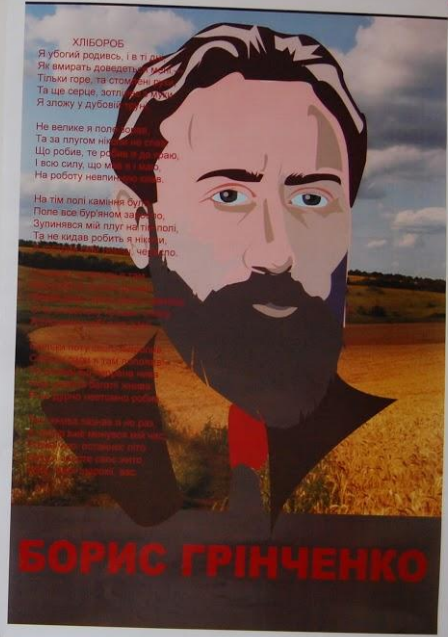

Герасименко Ярослав
ДМ-1-15-2-04

Мельник Богдан
ДІМ-1-15-2-04

ХЛІБОРОБ
 Я убогий родився, і в ті дні
 Як вмирати доведеться було,
 Тільки горе, та стогоні були,
 Та що серце, зотліло в грудях,
 Я злоску у дубових стовпах.

Не велике я поле вівчарське,
 Та за плугом ніколи не стояв,
 Що робив, те робив задоволю,
 І вою силу, що мила в дітях,
 На роботу не вилучив мене.

На тім полі камінем бурчало,
 Поле все бурдюном заливало,
 Зупинявся мій плуг на тім полі,
 Та не кидав робити я нічого,
 Та не кидав робити я нічого.

БОРИС ГРІНЧЕНКО

Бугізова Юлія
ДІМ-1-15-2-04

Лисиця та Півень

Лисиця Півника у курнику вкочує,
 І вже хотіла задати:
 "Помилуй, помилуй, Лисичко мила!
 Сказаний твій кричати,
 Запретиваючись з лисицею,
 Завжди ж су мені, як розбишці?"
 Але в ділі вичинає?

Завіється, на мене нема гріхів",
 "Що? Що? - Лисичко Півнику, - рече?
 А кимовити щомого,
 Людям не доручи сплатити оці,
 То су ділова?"

"То ж не вичинає ім свистання,
 Говорити Півнику, - як добро робити?
 Хто ж ім поспичає до встановлення,
 Як я на сідлі заставляю?"

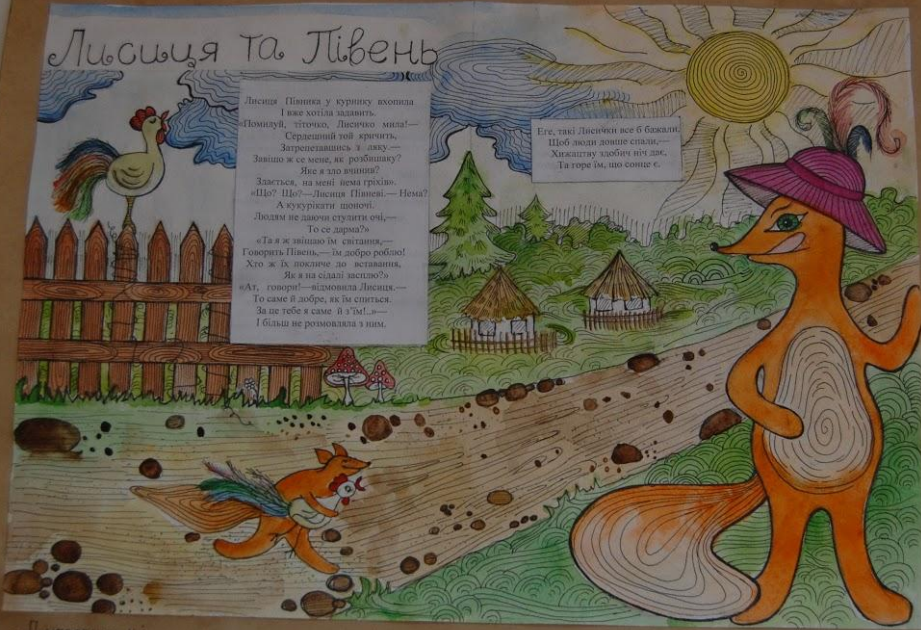
"Не, говорю! - відмовила Лисиця,
 То саме й добро, як не свистіться,
 За це тебе в саме й а'ям", -
 І бовш не розмовляла з ним.

І
 Ето, такі Лисички все в бакалах,
 Щоб люди довіри сплати,
 Хитростю добрих ім дає,
 Та горе ім, що сонце є.

Лисиця та Лівень

Лисиця Півня у курчисю хопила
І вже хотіла адати.
«Помилуй, півничко, Лисичко мила!—
Сражений той кричить,
Зепрепашався і смуху—
Завищо ж се мене, як розбішаку?
Як я зло винила?
Зласться, на мій ніс греблю.
«Що? Що?»—Лисиця Півней.—Нема!
А кукурікати щочоті.
Людям не даючи ступити очі,—
То се дармо!»
«Та я ж звіщаю ім сівтаня,—
Говорить Півень,— ім добро роблю!
Хто ж їх покличе до вставання,
Я в на сідалі посидю.»
«Ат, говори!»—відмовила Лисиця.—
То саме я добро, як ім спитися.
За це тебе в саме й з'їм!»
І біля не розмовляла з ним.

Еге, такі Лисичен все б бжали,
Щоб люди доми спали,
Хижактву хобичи вчї джк,
Та горі їм, що сонце є.

Дубровська К.І.
Дзб-1-14-4.0б

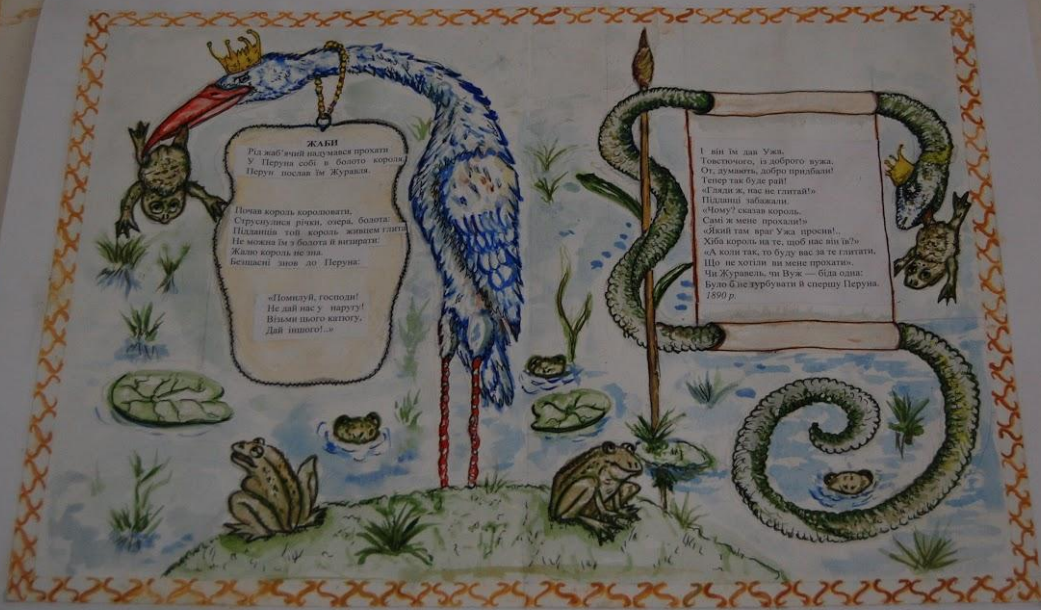
ЖАБИ

Рід жабичий надумався прохати
У Перуна собі в болото короля,—
Перун послав їм Журавля.
Почав король корювати,—
Струснулися річка, озеро, болота.
Підданці той король жанаєм глита —
Не можна їм з болота й визирати:
Жалю король не зна.
Бешпаші знов до Перуна:
«Помилуй, господи! Не дай нас у наругу!
Взьми цього катюгу,
Дай іншого!» — І він їм дав Ужа,
Говстючого, із доброго гужа.
От, домалють, добро придбали!
Тепер так буде рай!
«Гляди ж, нас не глитай!» —
Підданці забажали.
«Чому?» — сказав король. — Самі ж мене прохали!
«Який там враг Ужа проси!» —
Хіба король не те, щоб нас він їл?»
«А коли так, то буду вас за те гнати,
Що не хотіли ви мене прохати.»

Чи Журавель, чи Вуж — біла одна:
Було б не турбувати й спершу Перуна.
1890 р.

Король Олександра
Дзб-1-14-4.0д

ЖАБИ
 Ра жаб'ячий надумався прохати
 У Перуна собі в болото королів
 Перуна посла в Журалі

Почав король королівати,
 Струнувся ривал, охор, болат;
 Падання той король живцем глати.
 Не можна їм у болота я вигарати.
 Жаб'ячий король не знав,
 Бешкетні знав до Перуна.

«Помилуй, господи!
 Не дай нас у наругу!
 Візьми цього каліку,
 Дай щого!»

І він їм дав Ужи,
 Тонсточиного, із доброго жука.
 От, думавого, добро прибігани!
 Тепер так буде рати!
 «Гляди ж, так не ступай!»
 Піддани забажали.
 «Чому?» сказав король,
 Свій же мене прохали!
 «Який там вря: Ужа просяні!»
 «Хай король ми те, щоб нас він та!»
 «А коли так, то буду вас да те глатати.
 Що не хотіли ви мене прохати».
 Чи Журалі, чи Вуж — біла осли,
 Було бісе турбувати в спершу Перуна
 1890 р.

Чорнодод Максим Дзб-1-14-1.0д

Осли і СЛОНИ

Лев добрав собі державну раду,
 Кого ж посылкати в таку громаду?
 «Найрозумніші звірі — Слони,
 Дак хай же в ради і сидять вони!»

Коли нема Слонів,
 То приточить до їх Ослів!
 Хай буде їх і половина, —
 За те статутові не зробиться відміна!

Почала порядкувати рада,
 Та з ради сталася завада.

Бо хоч малий був лад у левовій землі,
 А то не стало і такого:
 Що, як робить, — ніхто не знанічого,
 Великі мали —
 Всі жились з пацятелюку.
 Лев бачить помилку свою велику,
 Та й заходивсь прегонити Ослів;
 Та тим не пособив.

Бо від дурних — розумні подурили,
 З Ослами і Слонами весь розум погубили.

Ткаченко Валерія
 Дзб-1-14-4.од

Осли на парнасі

Як вигнали із Гречі боги,
То на лисей їх землі всі побрали,
Колись туди в Парнас полудрали,
Так господар новий став гаси там Осли.
Осли ж ті лись чубани,
Що музи тут давніше пробували,
І кажуть: «Вже ж не дурно нас
Узято на Парнас».

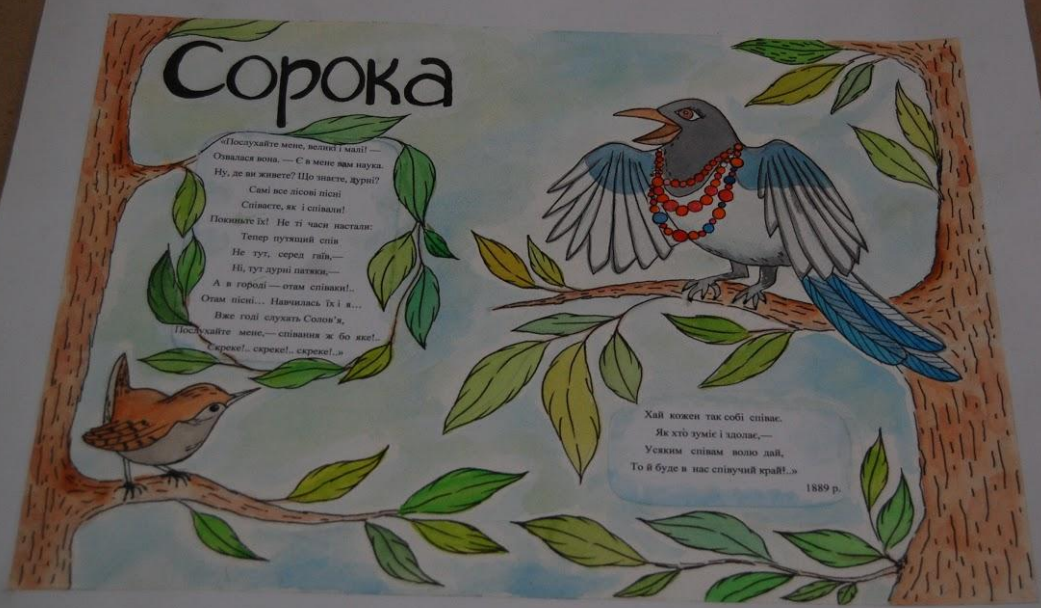
Це, мабуть, музи вже позабрали,
І всім кортить, щоб ми співали.
«Гаразд!»—рече один.—«Це штука не
тяжка!»

Наука тут така:
Нитрохи не лясайся
Та викукуть змагайся!
Аху, пшаво, підобга!
Я заведу, а ви за мовою втіть!
І голосиші від дов'ятих сестер музику
Ми упином на весь світ велику —
Хай знають і Осла!
А щоб нас хто не збив,
Бувай, з пантелику,
То буде так якхай у нас.

Хто по-ослячому не вміє,
То той гти до нас не сміє,
Того не приймаєм на Парнас!
Вхваляли всі Осла Ослоку
Розуму мову
Та як утуди — сите мій! —
Вони й реалі, вони й кавчиди,
Аж вуха люди затикали,
Хто тільки чує,— тікає мерщій!
І довго ж так вони співають!
Та ні! Не стерпівши спляща,
Хазяні їх загнали з Парнасу в хлів.

*
Є й в нас такі... їм треба пам'ятати,
Що можуть їх у хлів загнати.

Вирва Володимир Юрійович Дзб 1-14

Сорока

«Послухайте мене, веселі і чисті! —
Озналася вона. — С'я мене вам наука
Ну, де ви живете? Що знаєте, дурні?
Самі все лісові пісні
Співаете, як і співають!
Повнієте їх! Не ті часи настали:
Тепер пугачий спів
Не тут, серед гайів,—
Ні, тут дурні патки,—
А в горолі — отам співають!
Отам пісні... Навчилися їх і я...
Вже годі слухать Сонов'я,
Послухайте мене,— співання ж бо яке!
«Скрек!»—скрек!»—скрек!»

Хай кожен так собі співає,
Як хто зуміє і здолає,—
Усикам співам волю дай,
То й буде в нас співаючий край!»
1889 р.

Божук Єлизавета
Дзб-1-14-4.0д

ВОВКИ

В темній лісі
(Нам час нові думки ханісі,
Загомоні наш ліс, загомоні!)
Зобразили Вовки, мовля, на чорну ралу,
Промови сиплюються і ліютьсь, і течуть:
«Давно вже треба ліху дати пораду.
Грихі ми сімю наробили,
Овця покритих все гнітки,
З їх м'яса і крові жиди,—
Тепер часи пікут прийшли,
Поклинем вовчі поривали,
Живі хай згода і братанні!»

Сту знову зарив всі майдани,
А Паша тільки хутор із пошани
І гласом утарил Вовки,—
Же дремлють до наступної,
Невдачість бачили тавою,
Обурився Вовки, і шотий гни
Всю волю згубо обхотити,
«Дав он воли як заплатили
За все, що ми для їх робили!
Немає правди в їх серцях,—
Дознають хай її у нас в зубах!
Держи, хайай, лони!
Всіх, не жалючі, катуї і рани!»

Ех, Вовкони! Зосадились ви Вовками!

Версак Діана ДЗБ-1-14-4.0а

Горобці та кіт

Два горобці зерно не поклали,
Не так те й зрештою було
(Вони вже добре добили),
Та проміж їх лавно велось зло,
Того ні один поступитися
Зерниною тією не хотів.
Зешло спіраку, дав її битися,—
Летить угору спір'я з Горобців!
Кричати: «Ізгини ти, враже!»
А ситий Кіт уларів, та й каже:
«Навіщо,— каже,— Горобці!
Навіщо спірки в вас оші?
Я померю, а вам судило буду,—
Стривайте лиш!— і він до Горобців
Підбігив вже котів.
Та від такого суду
Ті вперу пурк на хвілі,
Та й кажуть загітля до його:
«Повинемо і зерно ми
Та і померемо самі,
Як брати судило такого.
Біда тим Горобцям,
Що відвають себе на суду Котам»

Щоб не терпіти муки,—
Не забуваймо й ми цієї науки.

Козинко Катерина
ДЗБ-1-14-4.0д

ГОРОБЦІ ТА КІТ

Два горобці зерно не поділили.
 Не так те й зернятко було
 (Боно жаже добре поминати),
 Та проміж їх давно велоса чю,
 Того ні один попустився.
 Зернячко гілко не хотів.
 Зносили спірку, дали й битися,
 Летять утору пір'я з Горобців!
 Кривачь: «Ах, жаже, ти, жаже!»
 А ситий Кіт удіря, та й каже:
 «Панове,— жаже,— Горобці!
 Найшо скарга в нас оди?
 Я помирю, я вам судило буду,
 Стривайте лиш!»—
 Та й кажуць злетіти до него:
 «Покинемо і зерно ми
 Та і помирямося сами,
 Як брать судило тасото:
 Біди тем Горобцям,
 Що віддають себе на суд Котам!»
 *
 Щоб не терпіти муки,—
 Не забуваймо й ми ці науки.

Лисувій В. М.
 Дзб-1-14-4.0д

Якщо то дуб

Кублю у Дуба між корінням змивши,
 В йому тажк давленюка жаже,
 Правоюччи шодня, щоб не сидіть не йтиш,
 Вин вгору мало і глжидь,
 Бо вгору ніколи сити
 Тому, хто мусить пахувати,
 Коли ж глжидь, то понад нам
 Раєне глжидь шатром таким густим,
 Широком простяглось.
 Що вище там було,— жаже не знав,
 Та й знати не бажав,
 Бо нашо те йому здалося?
 Помладу жив він, як жажелос...
 Раз хмари увочи все небо облягли,
 Вітри великі заревли,
 І гриміла громова сила,
 Блискули блискавки всіні.
 Дуб жасогиня із бурєю в борні...
 І чує жаже, як всі земля тремтєля,
 Як буря Дуб замала, бієля,
 Як він податись не хотів
 І ж одразу затремтєля
 Аж до найближчих коріння,—
 І гуготом важким струснулася долина,
 Як він унав...

Таж думам і ми про велетня свої,
 Не помчємо високости у них,
 Аж поки, борючись за нас же з ворогам,
 Який з борців полжже тих,—
 Тоді побачимо, хто був між нами!

Злиденна Юлія
 Дзб-1-14-4.0д

ЇЖАК ТА ДУБ

Кублю у Дуба між корінням
 виступи,
 В йому їжак давньою жви,
 Призвочи поляга, щоб не сміять не
 зати,
 Він вгору маю і гадіт,
 Бо жгору лісові сагати
 Тому, хто мусять плазувати:
 Кони ж гадіт, то понад ним
 Рясні гілля шатром таким густим,
 Широким простяглося.
 Що вище там було,— їжак не знав,
 Чи й знати не бажав,
 Бо ладно те йому здавалося?
 Помалу жов віт, як жжалося...
 Рач хмарні учорі все небо облягав,
 Вітри великі заривав,
 І гримнула громава сива,
 Блиснули блискавки ясні.
 Дуб застогнав іт бурю в борні...
 І чув їжак, як вол земля тремтіла,
 Як буря Дуб ламава, біла,
 Як він податися не хотів
 І як одразу затремтів
 Аж до найглибших корінців,—

І гуготом важким стрепенувався
 долина,
 Як він упав...
 Вою неч, налякана хвірила,
 Їжак трусився у норі...
 І вже як сонце зашлося вгорі,
 Він визирнув. Навкруг була руїна:
 Могутній Дуб лежав,
 Із гілля остини балася тріпотіти,
 Стерпано вирване з землі
 коріння,—
 Він умирал.
 Простягтися, усю заліт долину...
 «Чи ба!»— сказав, дивуючись,
 Їжак...
 Яку великою завалило дернину!
 Що він такий — не думав в нія!
 Здавалося, що він не вищий од
 гілля...»

 Так думав і ми про велетнів своїх:
 Не помічавмо високості у них,
 Аж поки, борючись за нас же з
 ворогами,
 Який з борців полежає тих,—
 Тоді побачимо, хто був між нами!

1892 р.

Дієва Юлія Віталіївна
 ДІБ-1-14-4.0д

Поклинувши ліси свої,
 Сорока в город пометіла.
 Там на сарках тинялися без віла,
 Ривавали по глук не рачено пт...
 Вси думали: пропада Білобока!
 Аж ось — сусіли! — ворчує асна!
 Вернулася і зароз криє такий
 Дана зина, що як озався мунир:
 Сорок! Сорок! Загартися мерці!
 Паслухайте! До якої ж нажжочі!
 Пт стрепенує як, летять пташечки,
 Летять великі птави,
 Драні і Сороки, Дамури і Шлаки,
 Лісові Сороки і гоминні Сороки.
 Злетілися, послани на глук —
 А що то скаже їм та парубочка?
 Паслухайте мене, великі і мали!
 Оказалося вона — с в мене вам наука
 Ду де ви живете? Що маєте дурні?
 Криві все лісові ліси
 Словате, як і стівали!
 Поклиніте їх! Не тікаси настали:
 Тепер пугающий стів
 Не тут, серед гайів,—
 Чи, тут дурні пташки,—
 І в городі! — ата ж сівали!
 Птам птаві... Навицали їх і я.
 Їжак гори пугає Сороку,
 Паслухайте мене, стівання ж
 Ба як!...
 Скреже!... скреже!... скреже!...

Вона не довго скрекатіла,
 А дала Шлак на те загамоніть:
 Та ну бо вже! Не буде гіла!
 Мо не од тебе чути стів,
 А іншого, як ти не сміла,
 Та й город не навчив.
 Була ти й будеш скрекатіла,
 Чого ж ти нам дроздчек вика
 Та скрекет ровни на всі гайі?
 Даво хвемі так сів, стівале,
 Як хто зупиє і здрала,
 Усклим стівам воно драй,
 Та й буде в нас стівучий край

Б.В. Грінченко

СОРОКА

Червінська Альона
 ДІБ-1-14-4.0д